

ת"פ 36531/04/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד סועאד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 36531-04-18 מדינת ישראל נ' סועאד

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד סועאד

הנאשם

גזר דין

מבוא

1. הנאשם יליד 1997, הודה בעובדות כתב האישום שלא במסגרת הסדר טיעון והורשע בהתאם בשתי עבירות של הצתה- עבירות לפי סעיף 448 רישא + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן- החוק) ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

על פי הודאתו, ביום 9.4.2018 סמוך לשעה 3:05 נסע הנאשם עם אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן- האחר), אתו קשר קשר להצית את רכביהם של חוסין אבו שקאר (להלן- חוסין) וסעיד אבו שקאר (להלן- סעיד) (חוסין וסעיד ייקראו להלן - המתלוננים), ברכבו של הנאשם מסוג הונדה סיוויק (להלן- הרכב), לתחנת דלק. האחר ירד מהרכב ומילא בנזין בבקבוק מפלסטיק, הנאשם הסיר את לוחית הזיהוי הקדמית והסתיר את לוחית הזיהוי האחורית של הרכב. בהמשך, סמוך לשעה 3:30 לפנות בוקר, נהג הנאשם ברכב כאשר האחר יושב לידו ושניהם רעולי פנים עד שהגיעו לשכונת אללוסטאני בשפרעם סמוך לביתם של חוסין וסעיד. האחר שפך את הבנזין מהבקבוק על רכבו של חוסין תוצרת חברת מאזדה ועל רכבו של סעיד תוצרת חברת BMW ובאמצעות מצית שילח בהם אש במזיד, מיד לאחר מכן הם נמלטו מהמקום.

בהמשך למתואר לעיל, שני שוטרים שהיו בפעילות שגרית בשפרעם בניידת משטרה, הבחינו בנאשם שנהג במהירות ללא לוחית זיהוי קדמית וכאשר לוחית הזיהוי האחורית מוסתרת, החלו בנסיעה אחריו וכרזו לו לעצור. הנאשם לא נשמע להוראות השוטרים והמשיך לנהוג במהירות ובפראות במטרה להימלט מפני השוטרים ובכוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם כחוק או להכשילם בכך. כאשר הגיעו הנאשם והניידת לשכונת חרוביה בשפרעם, איבדו השוטרים קשר עין עם רכבו של הנאשם אשר הסתיר את הרכב, זרק את מפתחות הרכב ועזב את המקום בהליכה.

כתוצאה מההצתה, נגרם לרכב של סעיד נזק בסך ₪ 45,936 והוא הוכרז כ'אובדן כללי' ולרכב המאזדה נגרם נזק בסך ₪ 7,780.

2. כתב האישום כלל גם בקשה לחילוט רכבו של הנאשם ובמהלך הטיעונים לעונש שב וביקש ב"כ המאשימה לחלט את הרכב תוך שהוא מבהיר כי הרכב אומנם רשום על שם אחיו של הנאשם, מועטז סועאד, אך לטענתו הנאשם הוא בעליו של הרכב. הסנגור לא התנגד לבקשה וביקש כי חילוט הרכב יהווה חלק מהפיצוי שיושת על הנאשם.

מאחר ונדרשה עמדת הבעלים הרשום קבעתי כי עד למועד השמעת גזר הדין הצדדים יודיעו האם התקבלה הסכמה מצדו של אחיו של הנאשם ובהעדר הסכמה יקוים דיון נפרד בנושא.

ראיות לעונש

שני הצדדים לא הביאו ראיות לעונש ומכאן גם עולה כי לנאשם אין רישום פלילי.

תסקיר קצין מבחן

3. קצין המבחן נפגש עם הנאשם ובתסקיר שערך קבע כי גורמי הסיכון גוברים על סיכוי לשיקום ואין ביכולת שירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו, קצין המבחן התרשם כי הנאשם אינו לוקח אחריות על העבירה מעבר לרמה הצהרתית/פורמלית, אינו ער לחומרתה ומשליך את סיבת ביצועה על גורמי שליטה חיצוניים-צריכת אלכוהול, הוא נעדר אמפתיה למתלוננים, חשוף לקשרים חברתיים עבריינים, אינו מכיר בקיום בעיות בשימוש בחומרים ממכרים ושולל נזקקות טיפולית. על כן המליץ קצין המבחן להטיל על הנאשם ענישה מוחשית שתחדד בפניו את גבולות המותר והאסור.

תמצית טענות הצדדים

4. ב"כ המאשימה, בטיעוניה בכתב (ט/1) ובע"פ ביקש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד שיכלול את כל העבירות ויעמוד על 30 עד 54 חודשי מאסר בפועל ולהטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף התחתון של המתחם, מאסר מותנה ארוך ומשמעותי ופיצוי כספי לשני המתלוננים בנוסף לחילוט הרכב.

לטענתו מדובר באירוע אחד שכלל סדרה של מעשים ופעולות אותן ביצע הנאשם על פני רצף זמן במסגרת אותה תכנית פעולה, כאשר גם ההימלטות היא חלק ממנה.

ב"כ המאשימה הסתמך על פסיקה להמחשת חומרת עבירת ההצתה ולפוטנציאל גרימת הנזק הרב לגוף, לרכוש ולסביבה הטמון בה והתייחס לתוצאות טרגיות שגרמו שריפות בשנים האחרונות ומצא כי הערכים החברתיים בהם העבירה פוגעת הם חיי אדם, שלום הציבור ורכושו ומפגע סביבתי.

לעניין התכנון שקדם לביצוע העבירה הצביע ב"כ המאשימה על ההחלטה שגמלה בליבו של הנאשם, על הנסיעה לרכישת הבנזין, הסרת לוחיות הזיהוי והסתרת הפנים כדי למנוע זיהויים, לכך מצטרפת העובדה כי המעשה בוצע בשעת לילה מאוחרת.

לטענתו אין מקום לאבחן בין הנאשם לבין האחר ויש לראות במעשה שנעשה מעשה של שני שותפים לעבירה שפעלו יחד לשם מימושה של תכנית אחת.

בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, פגע הנאשם בערך השמירה על שלטון החוק ושמירה על הסדר הציבורי והזכיר כי החוק קובע לעבירה זו עונש מינימום של שבועיים ימים.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בה הוטלו על נאשמים צעירים בני 18 ו-19 שהורשעו בעבירות דומות עונשים של 27 ו-38 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל (1.12.2013) ולע"פ 907/14 רחמים נ' מדינת ישראל (18.11.2014) בו הוטל עונש של 30 חודשי מאסר בפועל על מערער שהיה בן 18 בעת ביצוע המעשים.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ביקש ב"כ המאשימה שלא לסטות ממתחם העונש שייקבע משיקולי שיקום מאחר והנאשם לא הצביע על כך שהשתקם או שיש סיכוי שישתקם.

5. ב"כ הנאשם ביקש בטיעונו שלא למצות את הדין עם הנאשם ובשל גילו הצעיר להעדיף את האפיק השיקומי, בדרך של חריגה ממתחם העונש ההולם. ובהתאם ביקש שאף אם יוטל עונש מאסר הרי שיהיה זה עונש שיבוצע בעבודות שירות. כך טען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום כפי שהן וחסך זמן שיפוטי יקר ולקח אחריות מלאה על מעשיו. לטענתו מי ששרף בפועל את הרכבים היה האחר, ועל כן חלקו של הנאשם במעשים הוא פחות, עוד טען טענה שאין לה ביטוי בעובדות כתב האישום והיא כי בתי המתלוננים נמצאים בפאתי העיר שפרעם, מדובר בשכונה מרוחקת ובוודאי לא צפופה.

לעניין תסקיר שירות המבחן טען כי עולה מהתסקיר כי הנאשם צעיר מאוד, ללא עבר פלילי, לא היה מעורב בפלילים. כן טען כי הנאשם הודה בשלב החקירה, לקח אחריות מלאה על מעשיו וכבר שהה בגין מעשה זה מאחורי סורג וברח במשך תקופה של חודש וחצי ממועד מעצרו עד ליום 16.5.2018 ומאותו מועד הוא נמצא בתנאי 'מעצר בית' ואינו מפרם, עובדה המעידה כי לקיחת האחריות מצדו היא אינה פורמאלית בלבד.

6. הסניגור הפנה לארבעה פסקי דין של בתי משפט מחוזיים בהם הוטלו משיקולי שיקום מספר בודד של חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בת"פ 7194-05-17 מדינת ישראל נ' פרץ (5.7.2018) דובר על הצתת פחי אשפה ונקבע מתחם שקצהו התחתון הועמד על עבודות שירות, בית משפט אימץ את המלצת שירות המבחן.

ת"פ 145/08 מדינת ישראל נ' אזרזר (23.4.2009) שנדון לפני תיקון 113, מדובר במספר הצתות, של פריטים שונים, סוכות, ספה, קלנועית, אופנוע. בית משפט אימץ את המרכיב השיקומי.

ת"פ 46439-11-14 מדינת ישראל נ' עליאן (10.4.2016), נאשם שהצית סדין בבית חולים נדון למאסר

בעבודות שירות בהתאם להמלצת שירות המבחן, לנאשם היו בעיות קוגניטיביות.

בת"פ 31231-11-17 מדינת ישראל נגד חסארמה (10.6.2018), הורשע הנאשם בניסיון הצתה והמדינה ביקשה להעמיד עונשו על עבודות שירות בהתאם להמלצת שירות המבחן ובית משפט אימץ ההמלצה.

בתום הטיעונים לעונש הנאשם הסביר כי לא ישוב ויעשה מעשים דומים והוסיף כי שילם כבר על מה שעשה.

דין

אקדמת מילין

בתיק זה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום ללא תיקון ומבלי שהביא ראיות אחרות להוכחת נסיבות ביצוע העבירות ועל כן אקבע את נסיבות ביצוע העבירות בהתאם לעובדות כתב האישום.

[הסנגור בטיעוניו רצה להסתמך גם על תוכן תסקיר המעצר ובקשתו נדחתה על ידי, מאחר והשימוש בו מוגבל להליכי המעצר בלבד, ראו לעניין זה בג"ץ 6190/18 פלוני נגד בית משפט מחוזי מרכז (20.9.2018)].

אירוע-אירועים

7. ב"כ המאשימה בטיעוניו ביקש לראות במכלול המעשים שתוארו בכתב האישום אירוע אחד ועמדתו מקובלת עלי, הסנגור לא חלק על כך.

המעשים שתוארו בכתב האישום היו חלק מאותה תכנית עבריינית כשיש קשר הדוק בין כל המעשים, כך קשרו קשר הנאשם והאחר לבצע את ההצתות, כאשר הן ביצוע ההצתות והן המנוסה לאחר ביצוען אשר כללה את עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, היו במסגרת מימוש של אותו קשר. (ראו לעניין זה ע"פ 7470/15 מלכה נגד מדינת ישראל (15.6.2016)).

בהתאם לכך אקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע הכולל, בעת קביעת גבולות המתחם אתיחס לעובדה כי האירוע כלל מספר מעשים.

מתחם העונש ההולם

8. העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

הנאשם הורשע בשלוש עבירות, שתי עבירות הצתה ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. אין צורך להכביר

במילים על מסוכנותה של עבירת ההצתה שהיא בעלת פוטנציאל גרימת נזק גדול. במקרה זה לא מדובר בעבירה שנעשתה בצורה ספונטאנית, אלא לאחר מחשבה ותכנון, באישון לילה כאשר הנאשם והאחר הסוו את פניהם ואת לוחיות הרכב בו נסעו, הם הציתו את שני רכבי המתלוננים. רק בנס לא נגרם נזק גדול יותר. לאחר מעשיו ברח הנאשם עם הרכב מהמשטרה שדלקה אחריו, הסתיר את הרכב וחמק רגלית.

חשוב להדגיש לעניין זה את האמור בסעיף 4 לכתב האישום לפיו הצתת הרכבים הייתה סמוך לביתם של המתלוננים עובדה המצביעה על מדרג גבוה של חומרה (ראו לעניין זה את מדרגי הביניים של החומרה כפי שנקבעו בע"פ 607/16 פלונית נגד מדינת ישראל (12.4.2016) אליו הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו בכתב) ועוד אדגיש כי אין בסיס בטיעוני הסנגור להבחנה בין חומרת מעשי הנאשם לבין מעשיו של האחר. כל המעשים נעשו במסגרת קשר שקשר הנאשם עם האחר ולשם קידומו (סעיפים 1-2 לכתב האישום) ומכאן שיש לראותם כשותפים וכל אחד מהם הוא מבצע עיקרי.

9. במעשיו פגע הנאשם פגיעה חמורה בערכים חברתיים מוגנים של הגנה על שלום הציבור, כבודו וביטחונו, ובהגנה על זכות הקניין והרכוש.

העונש המרבי הקבוע בחוק לעבירת הצתה לפי סעיף 448 רישה לחוק עומד על 15 שנות מאסר ולעבירת הפרעה לשוטל בשעת מילוי תפקידו קבע המחוקק עונש מאסר מינימאלי של שבועיים ימים (העונש המרבי הוא 3 שנים).

10. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, בתי המשפט עמדו לא פעם על החומרה הרבה שגלומה בעבירת ההצתה, גם כאשר עבירת ההצתה מתייחסת לרכוש בלבד, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק חמור יותר (ע"פ 728/13 עוידה נ' מדינת ישראל (20.11.2013)). וכך נפסק בעניין זה בע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8.11.12):

"רבות נכתב ונאמר אודות חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, שתחילתה ידועה "ואחריתה מי ישורנה", שכן מנהגה של האש להתפשט מבלי יכולת שליטה תוך גרימת נזקים ואף סיכון חיי אדם [...] הצתה נתפסת כעבירה חמורה, לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם בשל המסר העברייני האלים העולה ממנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור [...] לא בכדי קבע המחוקק את העונש המרבי על עבירה זו ל-15 שנות מאסר, אף במקרים בהם לא הייתה כל כוונה לפגוע בנכס ציבורי או בבני אדם."

עוד נפסק, כי חומרתה של עבירת ההצתה מחייבת השתת עונש מאסר בפועל (ע"פ 7205/15 ויינבלט נ' מדינת ישראל (14.7.2016)); ע"פ 7045/12 אלטנאי נ' מדינת ישראל (13.3.13)) (להלן - עניין אלטנאי). המגמה בשנים האחרונות היא של החמרה ניכרת בענישה (ע"פ 8125/15 פרוקופנקו נ' מדינת ישראל (19.4.16)), אולם, יחד עם זאת, חרף חומרתה של העבירה, רמת הענישה איננה אחידה וכי בשעת גזירת עונשו של מי שהורשע בהצתה יש להביא בחשבון כי:

".... אין מקרה אחד דומה למקרה אחר וכל מקרה נבחן על פי נסיבותיו הפרטניות ובהתאם

לעקרון הענישה האינדיבידואלית, ובין היתר יש להביא בחשבון שיקולים כגון גיל צעיר של נאשם, היעדר עבר פלילי, מתן הודאה והבעת חרטה כמו גם היקף הנזק שנגרם בפועל" (עניין אלטנאי).

בע"פ 6326/17 פלוני נ' מדינת ישראל (3.12.2017), בית משפט העליון הקל בעונשו של מערער שהיה בן 18 וכמה חודשים בעת ביצוע מעשה ההצתה, בו המערער ואדם נוסף הציתו צמחיה בשדה קוצים סמוך לכניסה ליישוב בן עמי. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 24 חודשי מאסר בפועל ובעליון הועמד עונשו על 18 חודשי מאסר בפועל בשל גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והמלצה חיובית משירות המבחן. באותו מקרה התייחס בית המשפט העליון לבקשת הסנגור להסתפק בעבודות שירות וקבע כי ניתן לעשות כך רק במקרים חריגים שהצדיקו זאת לנוכח שיקולי שיקום משמעותיים תוך שהוא העמיד את מתחם העונש ההולם על 15-30 חודשי מאסר בפועל.

ב"פ 4030/15 חאסקיה נ' מדינת ישראל (21.9.2016), המערער הורשע לאחר הודאתו בהליך גישור פלילי, בעבירה של הצתת בנין העיריה בטירה והושתו עליו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית משפט העליון הפחית מעונשו והעמידו על 15 חודשי מאסר בפועל נוכח עברו הנקי של המערער, הודאתו, חרטתו, תסקיר שירות המבחן החיובי ועמדת העיריה.

בע"פ 1054/15 חוגיראת נ' מדינת ישראל (30.6.2015), נגזרו על המערער 18 חודשי מאסר בפועל על כך שבאישון לילה הצית רכב המתלונן בעקבות סכסוך ישן, הערעור שהגיש נדחה.

בע"פ 7139/13 צקול נ' מדינת ישראל (23.1.2014), הופחת עונשו של המערער מ-24 חודשים ל-18 חודשי מאסר בפועל על הצתת דירה ריקה והיזק בזדון (העונש היה גבוה יותר ועמד על 21 חודשי מאסר בפועל כי הופעל בעניינו מאסר מותנה).

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק), המעשים היו פרי תכנון מוקדם ומדוקדק ודרשו הכנות מוקדמות כגון רכישת הבנזין, הסתרת לוחיות הזיהוי של הרכב והכנת כיסויי פנים אשר שימשו את הנאשם והאחר.

הנאשם במעשיו גרם לשריפת שני רכבים שאחד מהם הוכרז כ"אובדן כללי" והנזק הפוטנציאלי של מעשיו הוא רב משמדובר על עבירת הצתה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה לא הוכחו.

בעת קביעת גבולות המתחם אקח בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, יליד 1.8.1997, שהיה בן 20 ו-9 חודשים במועד האירוע (ראו לעניין זה סעיף 40ט לחוק) ואתייחס לעובדה כי מעבר לשתי עבירות ההצתה הורשע הנאשם גם בעבירת הפרעה לשוטט בעת מילוי תפקידו.

11. בהתחשב בערכם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר בפועל במתחם שבין

18 ל- 48 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

הנאשם בחור צעיר. לצערי לא עומדת שאלת שיקום על הפרק בשל עמדת הנאשם בפני אנשי שירות המבחן ובפניי ואי סתירת עמדת שירות המבחן שהוא הגורם המקצועי שבחן את הנושא.

שירות המבחן לא המליץ על שיקום באמצעות טיפול במסגרת הקהילה בין השאר בשל טענת הנאשם להעדר נזקקות טיפולית, העדר אמפתיה למתלוננים וחומרת העבירה, בנסיבות אלו העונש המתאים יהיה בתוך מתחם העונש ההולם.

12. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק), מקובלת עליי טענת הסנגור לפיה מאסר ממושך ייפגע בנאשם הצעיר, ראו לעניין התחשבות בגילו של הנאשם, ע"פ 8487/15 פלוני נגד מדינת ישראל (8.11.2016), באותו מקרה היה הנאשם בן 18 ו-7 חודשים:

"ראוי להדגיש כי אמנם בע"פ 7781 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013), אליו הפנה המערער, נקבע כי יש מקום להתייחס במסגרת שיקולי הענישה ליחודיותה של קבוצת ה"בגירים הצעירים". עם זאת, בפסיקה מאוחרת יותר הוטעם כי השיקולים בדבר גילו של הנאשם מוצאים את ביטויים במסגרת השיקולים המותווים בחוק, כגון יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, לרבות בשל גילו (סעיף 40ט(א)(6) ו-(7)), הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו (סעיף 40א(1)); וכן בשיקולי השיקום (סעיף 40ד(א)). בהתאם, נפסק כי יש לבחון שיקולים אלה בכל מקרה של נאשם "בגיר צעיר" לגופו של המקרה".

13. באופן בולט לזכותו של הנאשם עומדת נטילת האחריות על מעשיו. הוא הודה כבר בתחילת המשפט בעובדות כתב האישום ולקח אחריות על מעשיו. בנוסף עומדת לזכותו העובדה כי אירוע זה חריג ומהווה את הפעם הראשונה בה סטה הנאשם מדרך הישר ועל כן עונשו של הנאשם יהיה ברף התחתון של מתחם הענישה. לצד מאסר מותנה ופיצוי המתלוננים.

14. בעת קביעת משך המאסר בפועל לקחתי בחשבון כי הנאשם היה במעצר למשל 37 ימים ומיום 16.5.18 הוא שוחרר בתנאי מגבילים של 'מעצר בית' מחוץ לעיר שפרעם ואצא מתוך הנחה כי הרכב באמצעותו בוצעו העבירות הוא רכבו של הנאשם והוא יחולט לטובת המדי, תוך הדגשה כי היום הודיע אחיו של הנאשם כי הרכב רשום על שמו והוא מתנגד לחילוט, כך שלא גבשתי עמדה בשאלת החלוט.

סיכום

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

- 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 9.4.2018 ועד 16.5.2018.
- 8 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירת הצתה לפי סעיף 448 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- 3 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא ישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שנתיים עבירה לפי סעיף 275 או 275א לחוק העונשין התשל"ז-1977 ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.
- אני מחייב את הנאשם אותו לשלם לחוסין אבו שקאר (ע.ת מס' 22) פיצוי בסכום של 8,500 ש"ח ולסעיד אבו שאקר (ע.ת מס' 24) פיצוי בסכום של 47,500 ש"ח. בעת קביעת גובה הפיצוי התייחסתי גם לנזק הישיר שנגרם לרכבים לפי סעיף 9 לכתב האישום וגם לנזק העקיף, על פי אומדן. כל סכום שיתקבל יועבר למתלוננים לפי היחס בין סכומי הפיצוי, דהיינו של 15% לחוסין ו-85% לסעיד.
- לא מקובלת עליי בקשת הסנגור ולפיה אם יחולט הרכב, הסכום שיתקבל יופחת מסכום הפיצוי. הפיצוי מיועד למתלוננים בשל הנזק שנגרם להם. החילוט תכליתו שונה, חילוט רכב ששמש ככלי לביצוע העבירות נועד להרתיע נאשמים בעבירות מסוימות והכסף שמתקבל בתמורה לחילוט מיועד למדינת ישראל (ראו רע"פ 6032/15 אל וחידי נגד מדינת ישראל (21.9.2015)). מדינת ישראל לא צריכה להשתתף עם הנאשם בפיצוי נפגעי העבירה.
- וגם נפגעי העבירה לא צריכים להיות קשורים ברכושו של נאשם או בגובה תמורה שתתקבל ממכירתו. בעת הדיון בשאלת החילוט אתייחס לעונשים שהטלתי על הנאשם.
- בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובמשך המאסר שהטלתי עליו, כספי הפיצוי יופקדו על ידו בקופת בית משפט תוך 90 יום מיום שחרורו ממאסר. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום, לרבות ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים ותודיע למתלוננים מתי ישתחרר הנאשם ממאסרו.
- המתלוננים רשאים לתבוע תביעה לשם קבלת פיצוי על מלוא נזקיהם בהליך מתאים אחר מבלי שהם נדרשים להמתין למועד כל שהוא.
- הנאשם יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 4.11.2018 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.
- על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

עד לתחילת הנשיאה במאסר ימשיכו לחול כל התנאים שנקבעו להבטחת התייצבותו לדיונים ובנוסף אני מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ של הנאשם שיבוטל לאחר התייצבות הנאשם למאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ט, 07 אוקטובר 2018, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד חכרוש, הסנגור עו"ד עליאן והנאשם בעצמו.